

ZOMBOR ÉS VIDÉKE.

A BÁCS-BODROGH-MEGYEI EGYESÜLT ELLENZÉK HIVATALOS POLITIKAI KÖZLÖNYE.

Megjelenik hetenkint ötször: vasárnap, kedden, szerdán, csütörtökön és szombaton.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Kossuth-utca 155. szám Gergurov-féle házában.
hova minden, a lap szellemi és anyagi részét illető köz-
lömények intézendők és minden díjak fizetendők.

Felelős szerkesztő:

Dr. MOLNÁR GYULA.

Kiadják:

Gruda Pál és Társa.

Előfizetési árak:

Egész évre 8 frt. — Félévre 4 frt. — Negyedévre 2 frt.

Néptantóknak egész évre 6 frt. — Félévre 3 frt.

Negyedévre 1 frt 50 kr.

Egyes szám ára 5 kr. a vasárnapi szám 10 kr.

Egy kis szabálytalanság.

Bács-Bodroghvármegye legutóbbi bizottsági gyűlésén egy olyan törvényellenességnek voltam tanúja, hogy azt, egy kissé bár elkészen, de szó nélkül nem hagyhatom.

A közigazgatási bizottság és a központi választmány hiányzó tagjainak megválasztásakor, mikor szavazatukat a megyei bizottsági tagok beadták, ámulva tapasztaltam, hogy Schlagger Gyula Zombor szab. kir. polgármestere is velünk szavaz.

Eleinte nem tudtam mire magyarázni. Talán lemondott polgármesteri állásáról? de erről én nem hallottam semmit, és ha le mondott is, ha újra meg nem választott, előbbi mandátuma polgármesterré történt megválasztása folytán ipso facto megszűnt, szavazati jogot a megye bizottságában nem gyakorolhat. Vagy talán Zombor szűnt meg önálló törvényhatóság lenni? De hát erről is csak hallottam volna valamit.

Abban kelle megállapodnom, hogy sem az alispán, ki a szavazat-szedő küldöttség elnöke volt, sem a polgármester, a ki ilyen törvényellenesen élt a szavazási és egyáltalán a megyei bizottsági tagsági joggal — nincsenek tisztában a törvény intézkedéseivel.

Azt utóvégre is csak nem akarom róluk feltenni, hogy a törvényelleneséget szándékosan követték volna el.

Két törvényhatóságnak bizottsági tagja egy és ugyanazon időben nem lehet senki sem.

Ez a vezérlő elv. Ez elvből kiindulva Schlagger Gyula megyebizottsági tagnak minden jogai megszűntek, mihelyest ő Zombor szab. kir. város polgármesterévé választott, mert e választás által ő egy más törvényhatóság bizottságának lón hivatali állásánál fogva tagjává.

Ugyan kérem szépen hová jutunk, ha valaki az egyik törvényhatóságnak választás folytán a másiknak pedig hivatali állásánál fogva tagja lehetne.

Akkor megtörténhetnék, hogy egy és ugyanazon személy szavazata két törvényhatóság bizottságában érvényesülne döntőleg, de megtörténhetnék az is, hogy egy és ugyanazon személy szavazatát két törvényhatóságban két féleképen, egymással homlokegyenest ellenkezőleg érvényesíthetnék!

És végül megtörténhetnék, hogy két törvényhatóság bizonyos kérdésben ellentétes érdekek kerülvén, a polgármester praecoceptálná a megyei bizottsági tag véleményét vagy megfordítva.

De hát utóvégre törvény félremagyarázást nem tűrő intézkedésével állunk szemközt. Senki sem lehet két törvényhatósági bizottság tagja.

Vagy az alispán és a polgármester ur abban a téves véleményben leledzenek, hogy a polgármester nem tagja a törvényhatósági bizottságnak.

Hát ha így gondolkoznának, alaposan lévednek. A törvényhatósági bizottságnak ő hivatalos állásánál fogva

TÁRGYA.

Gyulafalva.

— A „Zombor és Vidéke” eredeti tárcája. —
Írta: Káldor Gyula.

(Vége.)

Az üdvözlő szavakra az alispán válaszolt, örömet fejezven ki a már eddig látottak felett, hogy valamennyien magyarok, a hatóság jóindulatáról biztosította őket.

A beszédek elhangzása után a menet a községnek szánt terület felé indult, a banda rázendítte a Rákóczy-indulót, bent a sátor előtt a taraczkok dörgése hirdette, hogy a bizottság érkezik.

A sátorhoz érve, az alispán újból üdvözölte a telepeket és a taraczkok dörgése, a zene csengése közben hirdette ki az alispán, hogy a mai naptól fogva „Pusztá-Kula” megszűnt és a hely a telepes-községet megalapító miniszternek, gróf Szapáry Gyulának nevét megörökítő „Gyulafalva” nevet viseli.

A telepesek örömjaja követte ez ünnepléses kijelentést és kezdődött a lakoma.

Ez a nap ünnepé avatott a telepesek által és kegyelettel ültek is meg minden esztendőben.

Másnap megkezdődött a sorshuzás utján

megállapított bel- és kültelek kijelölése, a mérnöki munkálatok már elkészültek volt. Sáros Györgynek és Hajnal Pálnak kivételesen megengedett érdemeik elismeréséül, hogy szabadon tetszésük szerint választhatnak belteleket.

A szükséges munkával elkészülvén, a tél közeledett, a telepesek visszamentek Torontálba telelni, hogy tavasszal új erővel és életkedvvel visszatérjenek.

„A tél vígabbban telt el, mint évek előtt. — írja Sáros, — telve reményekkel, hogy szebb jövőnek nézünk elébe, eljő a tavasz és el is jött gyorsan és mi hamar visszatértünk új otthonunkba, hozzálátunk hajlekaink felépítéséhez, persze csak putri számba menő kunyhók voltak ezek, Paska Imre és Balázs Ferencz volt az első. Valóságos karaván vándorlás indult meg a Tiszán, rozsz kocsis, nyomorék gebék, szegényes nép, gyerekek sirása jellemezte az átkelőket. Sokan utolsó krajezarukat a révésznek adták, sokat pedig kegyelemből hoztak át a révészek, Kenyerünk nagyobbrészt már az uton elfogyott, de azért nem busult senki, csak hogy új „házaját” elfoglalhassa. Ide jöve nagyobbrésze munkába állt, hogy a mindennapi kenyeret megkereshesse, mások a kunyhók építéséhez fogtak.

A kereset csekély volt és ha a szom-

széd községbeliek kölesönökkel ki nem segetenek, elpusztultunk volna.”

De nem sokáig tartott az új hazában sem a „boldog remények” korszaka.

Első évi termésk szamba sem volt vehető, még a magot sem kaptak vissza, a mellett a kincstári ügyészség részéről évente rendes lakházak építésére szorítottván, a kezdő telepesek egy része nem sokáig bírta a harezot, csakhamar innen is el kellett vándorolniok, „jobb hazát” keresni.

A község csakhamar erőteljesen fejlődött, ezt el kell ismerni, ma már, rövid 10 év után, nem is hinnők, hogy oly fiatal a község. Már harmadszori építésben vannak, rendezett és befalított utczaik, palotaszámba menő papilakuk, iskolaépületeik, ideiglenes templomepületek, ideiglenes községházuk, több számú koresmaik, rendes olvasókörük, stb. mind azt bizonyítja, hogy itt egy erőteljes, életképes, gazdálkodni tudó nép lakik, csak a kezdetleges beruházásokkal járt adóssági terhek akadályozzák meg felvirágzásukat.

A kezdetben a kedvezőtlen gazdasági évek következtében a létfontartással kelven küzdeniök, szó sem lehetett arról, hogy a kincstárnak a valtság részleteket fizessék. E végből évről-évre halasztást nyertek, minek folytán hátralekös tartozásaik izzasztó módon felszaporodtak. A kincstar is megúván a

épen olyan tagja, mint a megválasztott, vagy a vagyoni képesítése folytán ott helyet foglaló.

De végezzünk e kérdéssel. Akarjuk hinni, hogy ez csak egy kis tévedés okozta szabálytalanság volt, s hogy a jövőben a polgármester ovakodni fog hasonló, a várost semmibe sem venni látszó szabálytalanságot elkövetni s nem fog többé a megyei bizottság ülésen megjelenni, de ha még is megtenné ezt, úgy nem kételkedünk, hogy úgy a megye mint a város törvényhatósági bizottságában lesz, a ki ezt a kérdést felfogja vetni, és határozatot provokál, ha kell egy felsőbb fórum előtt is.

Egy megye-bizottsági tag.

Politikai hírek.

Királyunk gyásza. Vilmos főherceg, királyunk nagybátyja vasárnap délelőtt a Bécs melletti Badenben sétalovaglásra indult, lova egy villamos közúti kocsijától megbokrosodva, midőn arról leugorni akart, egyik lába a kengyel vasban akadt, s a megbokrosodott ló a szerencsétlen főherceget több percig magával vonszolta, mi közben feje a következő érintve súlyosan megsebesült, s e sebek következtében d. u. fél hat órákor kiszenvedett. Vilmos főherceg a nemes lovagrend nagymestere, s így ennek óriási terjedelmű javai házon élvezője is volt.

Segélyző-egylet?

A „Bp. Hirl.” I. n. 21-én a következő elszomorító hírt közölte.

„Az öreg hontól tragédiája.” Ercsi mellett a Dunából egy ismeretlen férfi holttestét húzták ki. Fehéreműjébe T. N. betűk vannak hímelve, találtak nála még egy hon-

védemlékérmet, továbbá egy fizetési ívet, mely szerint mint 48-as honvédtizedes 48 frt. évi segélyben részesült. Valószínűleg anyagilag nyomor úzte a Dunába az öreg honvédtizedest.” —

Valóban elszomorító dolog, hogy napjainkban is még ilyen tragédiákkal találkozhatunk. De nem is lehet az masképpen olyan manipulációk után, amilyeneket az „Orsz. honvédség-egylet” részéről az öreg honvédekkel szemben tapasztalunk.

Ime néhány példa az „Orsz. honvédség-egylet” működésének illusztrálására. Élt ezelőtt egy évvel B-Kulán egy nyomorék 48-as honvédtizedes, él még ma is egy 48-as hadnagy és egy honvédmester.

A hadnagy ur nyugalmazott adótárnok, 800 frt. állami nyugdíjat élvez, van 2 háza, penze és mindezeknek daczára az Orsz. honvédség-egylettől is 250 frt. évi segély-pénzt húz. —

Távol legyen tőlem, hogy az érdemes 48-as honvédhadnagyak ártsak, de sőt kívánom, hogy minél tovább élvezze a jól kiérdemelt segélyt és állami nyugdíjat, hanem ez az eset igen alkalmas annak illusztrálására, hogy milyen igazsággal mérnek az „Orsz. honvédség-egylet” kezelő hivatalában, az ország házában és hogy honnan származnak még napjainkban is azok az elszomorító tragédiák.

Az a szegény honvédtizedes, akit Joeckl Lajosnak hívtak, guta ütött ember volt és a legnagyobb nyomorban tengette életét. Folyamodott, az orsz. honvédség-egylet, de biz ott ridegen elutasították.

Azt mondták neki, hogy még munkaképes. Egy gutaütött ember munkaképes! — Igaz, még volt annyi ereje, hogy a tollat megfoghatta; dolgozott is regeltől — estig, ha egyes hivatal-főnököktől szánalomból inni valót kapott. De egyszerre csak a toll is kiesett a kezéből. Másodszor is gutaütés érte és ágyba dült. . . . Folyamodott újra és elutasították újra — de utóljára is. Mert amikor az „Orsz. honvédség-egylet” válasza, hogy még nem munkaképtelen, másodízben is megérkezett, akkor a szegény

folytonos várakozást, kifogyott türelméből, bírói uton szorítja őket fizetési kötelezettségeik teljesítésére.

Ily módon csak növeztett hátralekókat egyszerre kifizetni nem bírván, a perlések, végrehajtások pedig napirendre kerülve, a község ismét krízis elé került.

Az árverés alá kerültek telepek, mind a telepítési szabályok szerint a vevők vallás és nemzetiségi tekintetből korlátozva vannak, nem érik el azt az értéket, mint a melyet ma, a telepek 10 évi hasznos munkálkodása következtében, tényleg képviselnek. S ha a végmegoldás módja az árverés lesz, a telepek megint ott lesznek, mint a hol voltak, a mikor ide települtek, sőt még rosszabban, mert 10 évi alkotó erejük gyümölcse is oda vész, családtagjaik azóta felszaporodtak és a mellett szép összegű adósságaik is vannak.

E válságos helyzetből a kibontakozás módja más nem lehet, mint a mit ismét Sipos, Bálint és kezdeményező többi társaik ajánlottak a telepeseknek, a mely mozgalomban e sorok írójának is szerény része van és a mely már a pénzügyminiszter részéről is helyesléssel találkozott, hogy a telepek örökvltsáruk végleges kifizetése végett megfelelő jelzálogkölességet felvegyenek,

48-as honvéd már nem volt az élők között. Az Isten előbb megkönyörült rajta, mint az „Orsz. honvédség-egylet.”

Et nunc veniamus ad fortissimum . . . Van meg Kulán egy 48-as honvédmester, akinek sorsa tökéletes copijája az imént elmondott honvédtizedesének.

De hadd szóljanak maguk az okmányok állításaim mellett:

1. Honvédigazolvány.

345. sz. Bertalan György ur igazolta magát, mint honvédmester Zomborban 1868. évi május hó 3-án. Az egylet és igazoló bizotts. tagjai: Knézy Antal s. k. Zsulyevits Demján s. k. Az egylet és igazoló bizotts. elnöke: Kürthy s. k. Pecset: „Bács B. megyei Honvéd-Egylet.”

2. Orvosi bizonyítvány.

Alulírott ezenem bizonyítom, hogy Bertalan György 71 éves, kulai lakos már koránál fogva is annyira törődött, hogy teljesen munka- és keresésképtelen, ezenkívül még szürkehalogy miatt látása annyira hanyatlott, hogy rövid idő múlva látását teljesen elveszté.

Kelt, Kulán 1893. novemb. 30-án. Dr. Ormay Kálmán s. k. közs.-orvos.

3. Keresetlő levél.

A kulai róm. kath. egyház anyakönyveinek III. köt. 309. lapjáról 271/893. számú kivonata szerint Bertalan György 1822. apr. 21-én született.

Elintézés.

Az „Orsz. honvédség-egylet kezelő hivatalától.” 5724/1893 sz. Bertalan György 1848. 9. évi honvédmesternek Kulán (Bács m.) Minthogy folyamodó kérvényéhez mellékelt okmányai szerint nem keresésképtelen, kérelme az egylet alapszabályai értelmében nem teljesíthető. Kelt, Bpsten az „Orsz. honvédség-egylet” bizottságának 1894. évi jun. hó 23-án tartott ülésén. A bizottság nevében Nedeczky s. k.

Eltelkintve attól, hogy a honvédség-egylet buzgó bizottságának majdnem 7 egész hónap kellett ezen böcs határozatnak meghozatalára, tisztelettel kérem: honnan meríti a m. t. kezelő bizottság vagy hivatal a batorságot arra, hogy egy 72 éves (mert a kérvény elintézősekor Bertalan György már 72 éves elmult) emberre, akiről az orvos — szakértő igazolta, hogy teljesen munka- és keresésképtelen, sőt rövid idő múlva látóképességét is teljesen elveszti: egyszerűen kimondja a szentenciát, hogy nem keresésképtelen?

Hát az orvosi bizonyítvány mire való? — Ugy látszik, hogy a honvédség-egylet kezelő bizottsága látatlanban is jobban tudja, hogy valaki keresésképes-e, vagy keresésképtelen, mint az orvos, aki a kérelmezőt megvizsgálja. . . . És vajjon illő-e, lovagias dolog-e egy orvost így meghazudolni? Mert vagy megbiznak abban az orvosban és ekkor bizonyítványát szó nélkül el kell fogadni, vagy nem biznak meg benne és ekkor tessék meg egy másik orvossal is megvizsgáltatni, esetleg tisztí orvosi bizonyítványt kérni a folyamodótól. De egyszerűen azt mondani, hogy amit az orvos itt állít, az nem igaz: te nem vagy keresésképtelen, mars! se nem illő, se nem humanus, se nem igazságos.

De menjünk csak tovább. — Ugyan

mit is ért a m. t. kezelő hivatal a kereset-képesség alatt?

A munkával járó keresetképeséget, vagy a koldulást? Mert ha ez utóbbit érti, akkor a szegény Bertalan György csakugyan még nem keresetképtelen. Igaz ugyan, hogy már 72 éves elmult és az is igaz, hogy az orvos véleménye hamarabb megvalósult, mint ahogy maga is hitte, amennyiben a derek 48-as honvédmester tényleg már meg is vakult; de azért meg ne ijedjen a m. t. kezelő-bizottság, *ő még mindíg nem keresetképtelen.* Községünk humanus előjárósága ugyanis gondoskodik számára egy vezetőről és gondoskodik arról is, hogy keresetképességét igazolja és előmozdítsa egy — *koldulási engedéllyel.*

Mit is mond erre Petőfi „Őrültje”? — „Hm, így eresztik el a vén katonát! A hosszú szolgálat jutalma egy *érdempérez* és rongyos öltözet. Hahaha!”

De azt hiszem, hogy ha a költőnek sejtelle me lett volna a mi „Orsz. honvédség-egyletünk” kezelő bizottságának működéséről, tán még többet is mondatott volna vele. . . . Hanem mit mondjon és mit tegyen az a szegény honvédmester?

A Ferencz-csatornának menjén és szaporítsa egyedyl a tragédiák számát? — Uraim, az ország penzét kezelő, a *honvédség-egylet* magasztos nevet viselő bizottsági urak, hát csakugyan — meghalt Mátyás király? —

Hiszen oly kevesen vannak már, ne szaporítsunk szándékosan a fűstének tragédiáinak számát!

B.-Kulán 1894. júl. 27.

Krausz Bernát
tanító.

Városi ügyek.

Zombor szab. kir. város törvényhatósági bizottsága 1894. évi augusztus hó 1-én délelőtti 11 órakor a városháza nagyteremben rendkívüli közgyűlést tart, melynek egyedül tárgya a baja—zombor—újvidéki helyi érdekű vasut-részvénytársulat alakuló közgyűlése alkalmából szükséges megbízás kiállítása.

Hírek.

— **A miniszter elismerése.** A kereskedelemügyi miniszter leiratot intézett a szegedi kereskedelmi és iparkamarához, a melyben megbízza, hogy fejezze ki elismerését Zenta és Ó-Becsé városoknak, melyek a Szegeden létesítendő fa- és fémipari szakiskola növendékei részére ösztöndíjakat alapítottak.

— **A mohácsi védgatak** építésére felügyelő bizottság, a már felépített betonfal nagy részének lerombolását rendelte el, mert a vállalkozó a szerződés ellenére olcsó, rossz anyagból építette a falat. A tegnapi városi közgyűlésen szóba került ez az ügy, amennyiben Vissy Közjegyző, városi képviselő, interpellatiót intézett a polgármesterhez a kérdéses betonfal tárgyában. Altalában az a vélemény, hogy mióta Pákozdy munkavezető mérnököt elhelyezték, azóta hanyagolta el a vállalkozó az építkezést. Maga a felügyelő-bizottság is ebben a véleményben van, s megkereste a zombori folyammérnöki hivatal, hogy Pákozdyt helyezze vissza. Egyben a bizottság felkérte a folyammérnökséget, hogy az építkezést vizsgálja felül, mert ellenkező esetben a bizottság a földmívelésügyi miniszternél keres orvoslást. Az izgatottság oly nagy a vállalkozóknak a szerződés szerinti 5 ezer forintnyi részlet lefizetését is megtagadták. Megjegyezzük, hogy e hírt a fővárosi lapokból vettük át, s mi magunk részéről egyelőre minden kommentárról tartózkodunk.

— **Gépverseny Zomborban.** A hazai gépgyárosok fel lettek szólítva, hogy gőzfertőtlenítő gépeikből Bácsmegye székhelyén Zomborban kiállítás és próba-versenyt rendezzenek. Egyben a varmegye alispánja elrendelte, hogy minden közzeg szerezzen be egy fertőtlenítő gépet. A kiállított gépek probaversenye f. évi augusztus hó 7-én lesz megtartva, és arra az egyes községek kiküldöttéi már meg lettek hívva. Minden község választhat magának a kiállított gépekből tetszése szerint.

— **A Tautz-féle arenában** Csermák és az atleta között a birkozás tegnap este ismét eredménytelen maradt, sőt Csermák kétszer földhöz is terítette az atletát, csak hogy nem szabályszerűen.

— **Ki a legény a csárdában.** A kishegyési bucsun, mely rendszeren veres-verekedéssel szokott végződni vasárnap ismét hatalmas korecsmái harcz volt. Hatala Mihály topoljai hírdet korecsmái hős, hivatalos volt a bucsun. Tanczközben azonban tulságos sokat foglalkozott Sipos József szép szeretőjével és a féltékenységet Sipost annyira felbőszítette, hogy eles kést rantott elő s azzal Hatalának nyakát elmettsette. De mintha Hatala csak tudta volna, hogy a mulatozásnak gyilkosság lesz a vége, ő is készletben tartott egy eles kést. Midőn tehát Sipos neki rohant, ő is oly mély sebeket ejtett ellenfelenek fején, nyakán és mellen, hogy az is vértől borultan összerogyott. A verekedésnek harmadik áldozata is van, még pedig Burján Mihály személyében, ki Siposnak segítségére menven Hatala által ő is annyira össze-vissza szurattott, hogy életehez alig van remény. Az orvos állítása szerint ugy Sipos mint Hatala is sebekbe föltételül belefognak halni.

— **Szerencsetlenség.** Verfagyasztó szerencsetlenség történt a zentai vasuti indóházban. F. évi július hó 22-én mult vasárnap a reggeli órákban ugyanis a vaggonok tolatása alkalmával Takáts József váltó-őr, saját vigyázatlansága következtében egy teherkocsi kikapcsolása alkalmával a gőzmozdony kerekai alá került. A szerencsetlen ember egy nagyot sikoltott és abban a pillanatban jobb lábszára terdben ketté volt szakítva míg bal lábáról a hüvelykujj levált. Az első segélyt dr. Braun I. szanári orvos nyújtotta a vérel összefekcskendezett őrnök, majd beszállították a kórházba, a hol is még azon nap jobb lábszárát czombban elfűrészelték.

— **Mamusich Lázár** Szabadka város polgármestere f. hó 20-án kezdte meg három havi szabadságát, mely időre külföldi körutra ment.

— **Ismeretlen hulla.** Folyó évi július hó 25-én az adai határban a Tisza egy ismeretlen férfi hullát vetett ki a partra, amelyen több sérülés volt látható, és melynek kezei és lábai zsineggel voltak összekötve, mely körülmények oda engednek következtetni, hogy az illető, kinek kiléte eddig ismeretlen, gyilkosságnak esett áldozatul. A hulla mintegy 8—10 napig lehetett a vízben. Személyleírása: Magassága 169—170 cm. jól táplált, jól fejlett, erős testalkatú; haja rövid, barna, bajsza gyér és vörös; melyből csak néhány szál van meg, a többi vagy kitépetett, vagy a bőrrrel együtt a vízben leázott, fogai épek, kora 30—40 éves. Ruházata rövid kabát, kék és sárgás színű csikos bélsél, nagy fekete csontgombokkal, fekete posztó mellény, kötött gombokkal, erős sifion ing 5 porcellán gombbal, sifion gatyka, melynek alsó szelei be vannak szaggatva, vászon zsebkendő fehér és piros pamutall kivart csipkéekkel, egyik sarkába B, a másikba U. betű van pamutall kivarrá. A megholt ruházata után itelve a munkás osztályhoz tartozhatott és görög keleti vallású lehetett, s valószínűleg Zenta tájékaról. Ruházata Adán megtekinthető. A hulla kiléte utáni nyomozás sürgősen elrendeltetett és a nyom feltalálása esetén az adai örpáncsnokság értesítenék.

— **Tüz Bács-Földváron.** Mint jelentik Bács-Földváron a községháza melletti Grosz Fülöp-féle nádfedélű hosszú épület leégett. A tulajdonosnak tetemes kárt okozta.

Ugyanis 170 mm. buza és 60 mm. zab megegett.

— **A szabadkai sport-egylet** szép számban megjelent tagjai mult vasárnap Piu-kóvban Jüzséf volt orsz. képviselő emlékeite alatt közgyűlést tartottak, melyen az alapszabályok behatóan meg lettek vitatva. Az alapszabályokba felvételre a többi között az is, hogy nők is lehetnek az egylet tagjai. A tagsági díj következőleg lett megállapítva: Alapító tag legalább 50 koronát, rendes tag évenként 12 koronát, pártoló tag évenként 4 koronát fizet.

— **Mult hétfőn** reggel egy katona-ló Zentán usztatás alkalmával a Tiszába fulladt. Kötélen fogva ladikon kísérték a katonák az uszó lovat, de amint fuldokolt, eleresztették a kötelet, mert majd felfordította a ladikot.

— **Baleset a Tiszán.** Vörös Imre vízhorzó — mint bennünket Ó-Becséért értesítenek — busan kísérte szamarait kedden a Tiszára. Nem is gondolta, hogy a szegény párákat utolsó utjokra kíséri. Vörös elmélyedésében nem azon a helyen állt meg, hol rendszeren a vizet meríteni szokták. Amint szamarai a víz szélén megállottak, mindjárt süllyedni kezdtek és mind melyebben merültek alá a taljával együtt ugy annyira, hogy pár pillanat alatt eltűntek. Vörös, midőn a veszedelmet látta, kiugrott és a partra mászott, s még jókor, mert rövid idő mulva őt is elsdortta volna az ár. Így csak a szegény szamarak szabadultak meg földi kínjaiktól, gazdájuknak nagy szomorúságára.

Törvényszéki csarnok.

Szerencsés Fekete Veron bűnügye.

A szabadkai törvényszék előtt folyt le az a szenzációs bűnügy, melyben szegedi tettesek, szegedi alsótanyai embernek olították ki az életét a szabadkai határban. A mult év tavaszán nagypénteken Kriszti Ádám az erdőbe ment ki varjuflakat keresni. Utközben egy homokhalom keltezte föl a figyelmét, melybe a botjával bele bökött. A bot vége kemény testet ért, és Kriszti kezével turta szét a homokhalom, mely egy ködmönös ember holttestét födte.

Kriszti a közelben lakó lovasrendőrnek jelentette be az esetet, ki a titokzatos hullát Szabadkára vitte be, ahol konstatálták, hogy az Buday Ferencz szegedi alsótanyai lakos holtteste.

A vizsgálat később kiderítette, hogy Buday Ferencz Szücs Károly Antal fejsze-csapásokkal ütötte agyon. Szücs éppen Csehó Ferenczhez, régi gazdájához indult és azon uton Buday Ferencz-nél Szerencsés Fekete Veronnal találkozott. Fölvette kocsiárá s együtt haladtokban, Fekete Veron elbeszélte, hogy férje éppen Csehóval együtt lopni készülnek valamit s e végett este kirándulást tesznek. Szücs készen nyilatkozott a tolvajokhoz való csatlakozásra. El is indult a tolvajszövetség, de Csehó valamikép elmaradt a bandától, és ezáltal Szücs egy fejsszével agyonverte Buday Ferenczét.

A tárgyaláson Csehóra akarta fogni a gyilkosságot, de a tanúk és a körülmények kiderítették az igazságot és azt, hogy a gyilkos Szerencsés Fekete Veron tudtával követte el kegyetlen tettet.

A törvényszék Szücs Károly Antal 15 évi fegyházbüntetésre, Szerencsés Fekete Veront pedig egy évi fogházra ítélte el, mely ítélet most már a kuria ítéletével is megvan erősítve. A legfőbb ítéloszék, melynek ítélete már leérkezett, csak annyit változtatott az egybehangzó alsófoku ítéleteken, hogy kimondotta, miszerint a szabadságvesztés büntetés tartama 1893. évi április 2-án vette kezdetét.

CSARNOK.

Úti-tárczák.

— Irja: **TAMBURÁS.** —
(Folytatás.)

A kellemes utitárs, kiszállt: össze vissza csókolták egymást, és vitték a szép vendéget keresztül valamelyik váró- vagy éttermen: de alig távozott, mikor észreveszem, hogy a kisasszony egy kis táskát ott felejtett; kapom fel, futok vele egyik ajtóhoz is másikhoz is, nem találom kijárót; eszengtem harmadszor, visszaszaladok a táskával és az ablakból nézem, ha ott vannak-e még a kocsival.

Igen, épen most ül fel a kocsi a bakra, lábai elé helyez egy kis táskát és hajt. —

Az én táskám — pedig eltűnt a kupéból. Igen egyszerű dolog: az alatt míg én kézbesíteni akartam a táskát, a kocsi bent járt az ott maradt táskáért — s így történt hogy az én podgyászom helyett egy szép kisasszony uti-necessairejét vittem magammal.

Hejh! ha nem becsülném annyira azt a diszkrétót, mi mindent el nem mondhaték én most annak a kis táskának a tartalmáról; pedig volna okom egy kis bosszura, azért a sok nevetésért, gunyosan megjegyzésekért; de én hallgatom, mert nem egyezik a temperamentumommal hogy eláruljam, miszerint egy kisasszony ilyen — olyan szépítőszereket használ, amolyan regényeket hord magával és emilyen leveleket kap, — mindegy no, akárkitől is; kinek mi köze hozzá!

Az én táskámban igen kevés a compomittáló anyag; nincs több benne mint 4 gallér, 1½ pár manchetta 20 iv papiros és 3 sóskifli; ebben ugyan mi restelleni való sincs; no igen egy hatósági igazolványom is van benne.

Ezen körülmény folytán alkalmam nyílik a kisasszonyt vissza utamban meglátogatni, amit természetesen el nem fogok mulasztani.

A szárnyvonalon.

Minden nevezetesebb esemény nélkül elérkeztem egy bizonyos X. városba (nálam minden város x) ott átszálltam a szárnyvonalra.

Sietek megjegyezni, hogy erről már egész más stílusban kell írnom, mint a fővonalról; ez ugyanis sem pontosan be nem rohog, sem el nem rohog pontosan, hanem körülbelül a meghatározott időben be vándorog, aztán meg tova cszammog. Szárnyvonal elnevezést pedig azért kapott, mert olyan lassan halad, mintha szárnya se volna; pedig tényleg nincsen. — De mennyivel más emberek utaznak ezen!

Nem frázis, ha mondom, hogy az utas a szárnyvonalon kedélyesebb és barátságosabb, mint a fővonalon; mintha nem is ugyan azon emberek volnának itt, mint amott.

Itt már együtt találtam egy kis társaságot, s amint beszédjükből kivehettem valódi benszülött erdélyiek, mert „feredőt”, vastag ételt és bivarj téjt emlegettek, ami félremagyarázhatatlan ismérve az erdélyi illetékességnek; tőlem azt kérdezték, hogy magyarországi vagyok-e? mert ők még mindig határozott választalat vonnak Magyarországra és Erdély között. Ebben a társaságban is volt egy igen csinos dada; az anya táplálta a picikét, a dada száraz vala.

(Folyt. köv.)

Hirdetmény.

Tisztelettel értesítjük Zombor város és környéke t. sörfogyasztó közönségét, hogy a

kőbányai polgári sörfőző részvény-társaság zomborkerületi képviselőségét és főraktárát

átvettük és hogy e sörgyár már is országszerte közkedveltségnek örvendő **sőrei** úgy **hordók**, mint **palaczkokban kizárólag nálunk kaphatók.**

ZOMBORBAN, 1894. július hó 18-án

teljes tisztelettel

Konyovits és Társa

sörmagykereskedés.

3—6

Kívánatra árjegyzéket bárkinek bérmentve küldünk. Továbbelárusítók rendkívüli árengedményben részesülnek.

SCHLICK-féle vasöntöde és gépgyár-részvénytársaság BUDAPESTEN.

IRODÁK:

Gyár és iroda:

Városi iroda és raktár:

Fiók-raktár:

VI., külső váci-út 29—35.

Podmaniczky-utca 14.

Kerepesi-út 77. sz.

Gőz- és járgány-eséplőkészülék.

számos első díjjal kitünt. SCHLICK-féle szab. 2 és 3 vasu **ekék**,

mélyítő és egytetemes aczél-ekék

eredeti SCHLICK- és VIDATS-fele

egyvasu **ekék**, **talajmivelő-eszközök**,

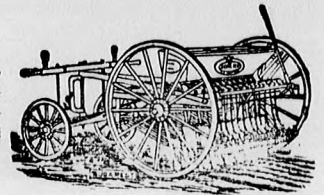
valamint

Schlick-féle sz. „Haladás” sorbavető-gépek.

Takarmánykészítő gépek, daralók, őrlőmalmok és mindenemű gazdasági gépek. Eredeti amerikai kéveket és marokrakó aratógépek és fűkaszálo gépek, szállítható mezei vasutak stb. stb.

Előnyös üzletési feltételek. — Legjütányosabb árak.

Árjegyzékek ingyen és bérmentve.

Egyéves

önkéntesek

lehetnek

azon ifjak is, kiknek érettségi bizonyítványuk nincsen; sőt **középiszkolát sem végeztek** s így rendes besoroztatásuk esetén három évi katonai szolgálatra volnának kötelezve, ha valamely esász. és kir. hadtestparancsnokság előtt a szabályszerű aspirans-vizsgát leteszik, amelyre megfelelő szorgalom mellett **néhány hónap** alatt előkészülhetnek.

Válaszbélyeggel felszerelt levelekre részletes felvilágosítás ad

Landesmann Lipót
igazgató. SZABADKÁN.

NB: **Besorozott** hadkötelesek **már** nem bocsátatnak vizsgára.